

Granica gorčine. Beton brut '54

*[to zemlja je što izrodi duše naše što povuku za sobom ruke hladne / zelene / prljave da budu žive
i ljube stvari kao što On ljubljase Nju]*

Blijedo hladno *sunce* cijedi se po zidovima, u
ritmu stroja ostavlja mrlje svjetlosti na betonu
svačega tu ima, no odavno ne postoji čežnja ni
....ti

nebo nije plavo

nebo je komad lima

zakucan na čelične šipke

I.

dvanaesti kat smrdi na vruću plastiku. netko psuje kroz
otvorena vrata lifta. žena s rukama u vrećicama ne okreće se.
pločice u hodniku hladne su i masne.
stopala ostavljaju otiske.
otisci nestaju u betonu.
ruke su u džepovima – praznim, Ministre! – ali ne griju se.
načas crveno svjetlo zatreperi iza vjeđa pa
nastavi put u još tužniji suton.

II.

dan je predug. noći kratke. legao sam u krevet. popločanih
večeri šeću ljudi i njihovi strojevi. ostajem unutra briga me za „svjež“ zrak.
učim *Descartesa*: um je *nefizički* entitet, područje svijesti, dok je tijelo...
negdje se drugdje nastavlja pisati.

III.

muškarac na suprotnoj obali skuplja plastične boce. tup zvuk pri sudaru.
možda *Charon* nudi povratnu naknadu.

Hladan kamen pod čelom šuti

šuti kao molitva što nikada nije stigla u dlanove njezine – u njezine vene
zato palim ovu kožu, ove ruke

iz dima raste nešto manje od mene

nešto bliže tebi

pa se pitam: zašto gorimo i zašto ljubimo stvari koje nikada nisu znale ljubiti nas

zato

nebo nije plavo

nebo je komad lima

Lovro Rešetar